

CHIA SẺ ĐƯỜNG ĐẾN HẠNH PHÚC

Nguyên tác: Giảng giải Đệ Tử Quy

Chủ giảng: Tiến sĩ Thái Lễ Húc

Người chia sẻ: Vô Danh Cư sĩ

Bài thứ 98

[Kính chào các bạn đồng học!]

Kính chúc các bạn một ngày mới tốt lành!

Hôm qua, chúng ta đang học chánh văn 5.2 “Cha mẹ ghét cẩn thận bỏ”, đang dừng ở mục thứ 3 là: Trừ bỏ các tập tánh xấu, cũng đã kết thúc nội dung thứ nhất đó là tập tánh kiêu mạn.

Hôm nay, chúng ta sẽ chuyển sang học tới tập tánh xấu

Thứ hai đó là xa xỉ.

Bây giờ chúng ta bắt đầu nghe Tiến sĩ Thái giảng ạ:]

Nếu như một đứa trẻ sống xa xỉ thì rất khó chuyển đổi nó, bởi vì từ xa xỉ vào tiết kiệm thì rất khó.

[Bạn đã nhớ tôi chia sẻ là lúc đi học thì đi bộ, đến lúc là Miền Nam giải phóng, cụ ông đi vào tiếp quản Sài Gòn ra mua được một cái khung xe đạp, mua các phụ tùng bằng tem phiếu. Thế là có một cái xe đạp, thì nghĩ đến đi bộ dứt khoát không đi nữa, mỗi chân lăm.

Đến lúc xây dựng gia đình có cái xe máy phóng vè vè, thì lúc đấy bà nội sống ở chỗ Hai Bà Trưng, chồng tôi đi công tác, bảo vợ:

- Mẹ mày chủ nhật chịu khó đạp xe lên đấy.

Bảo:

- Thôi thôi tôi chịu thôi! Giờ đi xe máy mãi rồi thì đi xe đạp làm sao được!

Thế đến lúc mà nhiều tuổi hơn tí thì mua được cái ô tô, «mưa không đến mặt nắng không đến đầu» thì hôm nào con nó mượn ô tô để đi, chồng bảo vợ:

- Thế anh lấy xe máy đèo em đi nhé

Thì bảo:

- Chịu! Tôi cảm tôi chết à?

Không đi. Thế là từ tiết kiệm mà sang xa xỉ vô cùng nhanh, nhưng mà từ xa xỉ mà xuống tiết kiệm thì không làm được.

Hòa Thượng nói là trong cái đợt khủng hoảng năm 1998, rất nhiều các nhà tư sản tự tử, nhảy lầu. Nhưng mà bảo có phải ông ấy đến mức độ là "Tứ cố vô thân" không còn 1 đồng nào? Không phải. Ông vẫn có đến tiền triệu, ông vẫn giàu hơn rất nhiều người, nhưng chỉ có điều trước đây ông ấy là trăm triệu, là tỷ triệu, thì bây giờ ông ấy chỉ còn độ khoảng triệu thôi, thì không chịu được rồi là nhảy lầu tự tử.

Cho nên muốn trẻ không vương vào xa xỉ thì ở mục này Tiến sĩ Thái giảng có 2 ý. Một là: Không đưa trẻ đến chốn ăn uống xa hoa; Hai là: Mẹ ngày thường không được trang điểm lộng lẫy.]

Một là: Không đưa trẻ đến chốn ăn uống xa hoa.

Có một thầy giáo dạy thư pháp, một vị phụ huynh học sinh gọi điện đến nói rằng: Hôm nay ông sẽ đến đón con trẻ một chút, lại nói mời thầy đi ăn tối cùng với con ông ta, rồi ông ta mới có thể đến đón được.

Vị thầy giáo này đồng ý, cùng với đứa nhỏ này (đứa nhỏ mới học cấp 1) ra quán để ăn.

Vừa bước vào đứa nhỏ này liền cầm thực đơn lên rồi nói:

- Đến đây.

Người phục vụ liền chạy đến. Nó nói:

- Cho tôi hai chai coca.

Người phục vụ liền đi lấy coca, nó liền nghênh ngang bắt đầu chọn món. Sau đó người phục vụ đem coca đến, nó chỉ:

- Món này, món này, món này ...

Đều là tự nó chọn món.

Vị thầy giáo này trở mắt nhìn, đợi nó chọn xong, thầy lấy thực đơn lại để xem, nó đều là chọn những món ăn rất đắt tiền.

[Đấy, bạn thỏa mãn những cái dục vọng ăn chơi, muốn ăn gì thì ăn, muốn chơi gì thì chơi.

Đợt này nghỉ mừng 2/9, nghỉ Tết Dương lịch, các con học giỏi: Tốt! Bố mẹ sẽ đưa các con đi du lịch một vòng, và lúc ấy là vào bất kể gọi là vào quán đặc sản nào cũng được. Thế đến lúc nó xa xỉ quen, rồi cuối cùng nó lấy đâu ra cái để chi tiêu phục vụ cho cái dục vọng của nó? Vậy thì nó phải tìm cách gọi là đi kiếm tiền thật nhiều. Như thầy Thái nói, không phải là nó kiếm để nuôi vợ nuôi con, nuôi cha mẹ nó mà là để thỏa mãn cái dục vọng của nó. Rồi lúc ấy nó mặc kệ các bạn, thì lúc ấy các bạn kêu khóc cái gì?

Tôi có gặp một người bạn, thì chị ấy mới xòe cái điện thoại ra cho tôi xem. Chị ấy bảo:

- Con trai này, con dâu với cháu, đang đi chơi ở trong Nha Trang. Đây này. Ảnh của chúng nó chụp này. Tung xòe lên. Nào là đi lướt ván này, rồi nó khoe là nó vào khách sạn Meritous là một trăm năm mươi nghìn 1 cốc nước dừa hầu xay.

Chị ấy không hề học Đạo. Vậy mà chị ấy nói với tôi sao?

- Thế này thì làm sao mà dạy được trẻ.

Tôi cảm nhận ngay đến cái bài mà chúng ta vừa chia sẻ. Tức là từ cái việc mà một đứa trẻ nó sẵn sàng giết cả cha mẹ nó, nó đầu độc cơm. Vì cái

gì? Vì phí bảo hiểm. Và cái phí bảo hiểm ấy nó dùng làm cái gì? Để nó mua một cái điện thoại di động. Cho nên là cái dục vọng của nó rất là lớn.

Vì sao mà dục vọng lớn như thế? Là bởi vì hai việc. Việc thứ nhất, là từ nhỏ bạn thuận theo tập tánh của chúng, chúng muốn ăn gì thì ăn, chúng muốn chơi gì thì chơi, chúng muốn mặc gì thì mặc, bạn đều thỏa mãn hết. Đây là bạn thỏa mãn cái xa xỉ của chúng. Cho nên hôm vừa rồi, cư sĩ Hằng đưa cho tôi xem cái ảnh của Chu Bông mặc cái áo trắng rất là đẹp. Tôi bảo:

- Rất xinh, nhưng mà con đã thỏa mãn theo cái tập tánh của trẻ, lúc nhỏ muốn ăn gì thì ăn, muốn chơi gì thì chơi, muốn mặc gì thì mặc. Vậy thì khi chúng đã tiêm nhiễm cái thói xa xỉ đấy thì chúng sẽ phải nỗ lực để đi kiếm tiền.

Các bạn cũng thế, các bạn cần ô tô, các bạn cần nhà đẹp thì các bạn phải nỗ lực xông ra để đi kiếm tiền, để thỏa mãn cái dục vọng của mình thì cuộc sống, thương trường như một bãi chiến trường. Bởi vì toàn là tổn người để lợi mình mà. Từ cạnh tranh dẫn đến đấu tranh, từ đấu tranh dẫn đến chiến tranh, rồi dẫn đến ngày tàn lúc nào mà không hay.

Tôi có bảo với cư sĩ Hằng là:

- Con sẽ nói với mẹ rằng con không tổn người lợi mình

Tôi bảo:

- Nếu như cái nào mà tổn người lợi mình mà con cũng nhận ra thì đây là con đã thuần thực bài giảng của Tiến sĩ Thái. Nhưng có những khi con tổn người lợi mình mà con không hề phát hiện ra điều ấy.

Cho nên dục vọng mở ra là một cái vực sâu không đáy. Các bạn sẽ phải nỗ lực đi kiếm tiền, đến lúc cuối cùng "Lao tâm, lao lực, thân thể bệnh hoạn.

Bạn cứ xem lại cái hình ảnh của tài tử ưu tú năm 2019, ông là 67 tuổi, vậy mà trông ông tàn tạ. Từ một người đẹp như thế mà trông ông trở thành tàn tạ già nua như thế? Vì sao? Bởi vì ông mở ra một cái Công ty để gọi là quay phim, nhưng cuối cùng cái Công ty ấy bị đổ bể, ông lâm vào nợ nần, lao

tâm lao lực, thân thể bệnh hoạn. Và rồi ông chết vào năm 2020 là năm ông 68 tuổi, không kịp nhắc lại điều gì cho người thân.

Cho nên mới nói là:

Ngày thì cầm cân suy nghĩ
Mà đêm thì đốt đuốc tính toán
Hình hài cho lẩn thẩn
Tâm sự rối bòng hoàng
Vô thường bỗng chợt đến
Biển nghiệp sóng mênh mang.

Tôi bảo với cư sĩ Hằng là:

- Khi nào con chưa đóng Công ty thì mẹ chưa dừng nói.

Lúc đầu thì bảo: Thôi, người ngoài gieo duyên 3 lần, đối với con cái mình gieo duyên 10 lần, xong rồi mặc kệ, nghĩ bụng vậy. Thế đến lúc gieo duyên 10 lần rồi nó mặc kệ mình nó không nghe. Tôi định mặc kệ rồi đấy, thế nhưng cư sĩ Ông nhắc tôi một câu này:

- Vẫn phải dạy con, là bởi vì nếu nó không nghe mà nó xảy ra chuyện gì, liệu chúng ta có bỏ được nó không?'

Thế là tỉnh ra, giờ nó không nghe, nếu nó sụp xuống cái thì đúng rồi, cả nhà mình sụp mà mình vẫn không bỏ được con cơ mà. Vì trong Phật thuyết phụ mẫu ân trọng kinh có nói là:

**Không ghét con mù điếc
Không hiềm tật chân tay
Con cùng chung máu mủ
Lòng thương chẳng đổi thay**

Cho nên tôi mới bảo cư sĩ Hằng, bán cái Công ty ấy. Mấy năm rồi, thế nếu như con vẫn cứ không đóng được thì mẹ vẫn cứ còn nói. Thế bây giờ bảo đóng rồi, tôi bảo:

- Nay nhớ, nếu đã quyết tâm, quẳng toẹt nó xuống.

Tôi đưa ra cái câu chuyện gọi là "Chú Hans sung sướng". Ở đây có một số bạn được nghe rồi đấy, trong chuyện cổ Grim:

Chú Hans đi làm công cho người ta, thì sau 5 năm chú được chủ trả công cho một cái cục vàng to bằng cái đầu con ngựa. Chú rất là phấn khởi, hớn hở để bê cái cục vàng ấy về nhà.

Trên đường đi, thì trời thì nắng mệt mà cục vàng thì nặng, chú mệt quá, dọc đường chú gặp một cái người phi một cái con tuấn mã rất là đẹp, mà phi nhanh.

Chú thấy thế thì lúc cái người ấy bắt đầu cũng ngồi nghỉ cạnh chú cạnh gốc cây, thì mới bảo: Ủ, mình tội gì, bây giờ một cái cục vàng mình bê nặng thế này, mà cái người này thì họ thanh thản họ phi ngựa thế này. Thế cuối cùng cái người kia bảo vậy thì tôi đổi cho chú. Đổi luôn!

Từ cục vàng lấy con tuấn mã. Thế đi, bắt đầu đi, dùng con tuấn mã đấy đi thì lúc thì vì không quen nên bị con ngựa ấy nó đá. Thế thì con ngựa nó đá cho cái thì ngã đau quá, thì lúc ấy đang ngồi đau quá thì lại thấy có người dắt con bò sữa đi qua. Giữa trời nắng họ lại vắt sữa, rồi uống được. Thấy thế bảo thế thì đổi. Lại đổi thành con bò.

Thế xong rồi dắt con bò đi một lúc thì vừa mới chân vừa nóng, mà đến lúc định vắt sữa thì con bò nó không cho bởi vì không quen, nó đá cho. Thế là cuối cùng thấy thế lại sầu nào, cuối cùng đi mới gặp người bê một con ngỗng. Bảo ừ thôi thế lại đổi thành con ngỗng.

Xong cuối cùng đi một hồi nữa xong lại đổi được thành con gà. Thế xong rồi vẫn thấy coi như phiền não quá thì lúc ấy đến cái bờ suối thì gặp một cái người thợ mài dao đi qua, và ngồi nghỉ ở đấy. Vừa mài dao vừa hát "Không có ai thanh thản bằng ta, ta chỉ có hàng ngày mài dao thế này thôi, rất là thanh thản".

Chú đổi nốt con gà để lấy hòn đá mài. Chú bê cái hòn đá mài ấy đi và cuối cùng dọc đường chú vẫn thấy mệt quá, thì lúc ấy đến cái suối thì chú hơi bị trẹo chân thế này. Cuối cùng chú quăng òm cái hòn đá mài xuống suối, và cuối cùng chú trở thành người tự do, hai tay giơ lên "Ta là người tự do". Và cuối cùng chú sung sướng trở về.

Vậy thì các con hãy làm đúng như chú Hans đi, hãy quẳng cái hòn đá mài này xuống suối, có phải là thanh thản bao nhiêu. Đừng có bao giờ lý luận với mẹ một câu rằng "Con đã cười lên mình hồ".

Câu này là nói về chỗ nhà Hằng, nhưng tất cả các bạn làm kinh doanh các bạn hãy lưu ý. Tôi không bảo các bạn đóng, nhưng mà các bạn làm như thế nào đấy, mà nếu như đến quá mức đi rồi phiền não, rồi thân thể bệnh hoạn, rồi lao tâm lao lực, rồi con cái các bạn, người nhà các bạn coi các bạn như người đã chết rồi, đi suốt số ngày đêm. Các bạn phải nghĩ đến những lời tôi nói. Tôi bảo tại sao không nghĩ đến cái câu gọi là "Tri túc thường lạc". Hãy học gia đình cư sĩ Bàn Uẩn, thậm chí ông có tiền ông còn cho lên cái thuyền ông đục để cho rơi xuống sông hết cơ mà. "Nhiều một việc không bằng ít một việc, ít một việc không bằng không có gì". Khi nào các bạn cảm nhận được đây thật sự là quán trọ, sao không làm như thế?

Mà cả nhà mình, đôi thì không phải đôi, hãy yêu thương đùm bọc lẫn nhau, lúc các con có tiền thì các con báo hiếu cha mẹ, lúc không có cha mẹ mà có thì cha mẹ có thể gọi là bao bọc các con và các cháu, có cái gì đâu. Có nhiều thì dùng nhiều, có ít thì dùng ít, phải nhớ cái mục tiêu của nhà mình trước là cuộc sống hạnh phúc, sau là vãng sinh Tây Phương Cực Lạc thế giới.

- Cái nguyên nhân thứ hai là bạn dạy trẻ bằng vật chất hóa: Con làm cái này thì con được 1.000, con làm cái kia con được 5.000. Cho nên trẻ đã quen với dục vọng về tiền tài, rồi sẽ đến tập tánh xấu xa xỉ này.

Từ hôm nay tôi mong các bạn bắt đầu phải quán sát lại, không thì các bạn cứ học nhưng mà các bạn vẫn cứ làm những cái việc kia một cách rất là tuần tự bình thường. Không hề để ý đến là mình sai rồi. Bởi vì có thể bạn nghe Pháp của thầy Thái nhưng cứ vậy thôi, bạn nghe hay hay nhưng mà bạn không quan sát lại hành vi.

Chúng ta nghe Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Các bạn, đứa trẻ nhỏ này đã học theo ai? Cha của nó làm quan, quý vị xem, hành vi xa hoa của người cha này đã trực tiếp truyền lại cho ai? Cho con trai ông.

Các vị phụ huynh, chúng ta không nên thường xuyên dẫn con cái vào chốn ăn uống xa hoa.

[Thầy Thái nói là không nên thường xuyên, tôi nói các bạn cách luôn đi. Bởi vì với một cái nền kinh tế đang phát triển của Việt Nam nó rất là nóng, và đồng thời trong cái bối cảnh hiện tại, đây như thầy Thái nói này:]

Nó quen ăn uống cao lương như vậy rồi, đương nhiên không còn quen ăn những món thanh đạm nữa. *[Một lý do.]*

Hơn nữa đến những quán ăn lớn sẽ thấy những người lớn có những hành vi không tốt.

[Chỗ này thì bia ôm này, chỗ kia thì là vũ nữ này, nhạc sống mà, hát hò rồi nhảy rồi thậm chí cả thoát y vũ nữa, rồi là cặp bồ cặp bịch cũng dẫn nhau đến đấy. Thế thì ngoài cái việc là tạo cho nó những cái xa xỉ về các cái món ăn, gọi là quen ăn ngon mặc đẹp rồi. Liệu về sau nó ăn cơm cà với rau muống có ăn được không? Không ăn được.]

Cho nên những nơi con cái không được đến, những nơi không cần thiết thì không nên dẫn nó theo. Cần thận, không nên làm tăng trưởng tác phong xa hoa của con cái.

[Đấy ạ, phải làm sao đấy phải dập được. Ngày trước thì cụ ông nhà tôi có nói thế này:

- Các nhà tư sản cũ của Hà Nội, họ rất là giàu, nhưng trông họ rất là bình lặng. Thậm chí bạn nhìn bạn không biết họ là tư sản cơ. Có khi họ có cả chục biệt thự ở Hà Nội. Họ chỉ có tìm cách giấu tiền để cho không cho ai biết. Chứ không phải như là một số người mới nổi bây giờ nào khoe xe sang, khoe nhà đẹp, khoe quần áo sang trọng, du thuyền đắt tiền, ăn uống thì toàn là sơn hào hải vị.

Cho nên hôm qua cái cô bạn không học đạo mà cô hiểu. Cô gơ ra cái ảnh cô bảo:

- Thế này thì làm sao mà dạy được con đây!

Đấy ạ, nhìn thấy ảnh con mình cháu mình đi chơi tung bay lên ở trong Nha Trang, rồi đi nước ngoài, một năm đi mấy lần. Hôm nay thì phước còn, thì còn có làm ra được chút tiền, nhưng nếu như không biết tu phước, thì cái số tiền này nó sẽ nhanh chóng cạn. Mà giàu có đến như không biết bao nhiêu vị mà về sau còn lâm vào cảnh màn trời chiếu đất rồi đi ăn mày.]

Thứ hai: Mẹ ngày thường không trang điểm lộng lẫy.

[Đó, không cấm các bạn trang điểm nhá, thế nhưng nói là "Ngày thường không nên trang điểm lộng lẫy". Đấy ạ, thầy Thái dạy rất hay, tôi đây là tóm lại cái câu của Thầy Thái thế nhưng mà tôi cũng phải chọn từ làm sao "Trúng" chứ không nói "Mẹ không được trang điểm lộng lẫy" thì các bạn chẳng ai đi học nữa.]

Mẹ tôi rất ít trang điểm, khi phải đến nơi chính đáng mẹ tôi mới trang điểm sơ qua một ít. Cho nên hai người chị của tôi cũng không trang điểm nhiều nhưng cũng rất có ý nghĩa, không trang điểm nhưng da lại rất đẹp. Đây là trên làm dưới theo.

Trong Chu Tử Gia Trị Cách Ngôn có nói đến “Nô bộc vật dụng tuần mỹ, thể thiếp thiết kỵ diễm trang” (Tức là tôi tớ chớ dùng người giỏi đẹp, thể thiếp thì cấm ham trang sức).

[Bây giờ lại dùng người giúp việc, rồi dùng thư ký cho chồng, hoặc cho vợ cũng thế, toàn là những anh đẹp trai hoặc là những cô xinh gái mà tài giỏi như thế thì không cẩn thận mất cả Công ty, mất cả gia đình.]

Làm người vợ hàng ngày không nên trang điểm lộng lẫy. Vì sao? Ra ngoài sẽ như thế nào? Sẽ có rất nhiều người đến quấy nhiễu mình, mà mình cũng quấy nhiễu nhiều người khác, không tốt.

[Ngày trước tôi cũng quần áo mấy tử, dù mua bao nhiêu cũng thiếu, đã đẹp rồi còn muốn nữa. Thế đến lúc thấy như thế thì cụ ông tôi mới nhắc:

- Con không nên gọi là từ trang điểm rồi quần áo, phán sập. Con đẹp đấy! Nhưng con phải nhớ là, một cái bông hoa nó nở đẹp thế này thì ong bướm nhất định nó sẽ quay đến để nó hút nhụy. Vậy thì tự con tạo cho con sự

phiền phức theo mình, và ngoài ra thì con lại cũng làm phiền cho những người khác.

Cho nên tại sao tôi vẫn nói với các bạn là tôi vào Đệ Tử Quy rất nhanh bởi vì Cụ ông toàn dạy tôi những điều này rồi.

Lúc ấy tôi sần lăm, vì lúc nào mình đi ra đường cũng được mọi người trầm trồ, nên tôi không có để gì nghe được. Đến khi nào thì tôi nghe được ạ? Đến năm tôi ngoài 30 tuổi thì tôi bị dị ứng. Đó. Mặc dù phấn sáp tôi đánh luôn luôn là nhẹ nhàng. Nhưng bắt đầu tôi bị dị ứng hết. Hai năm trời tôi đi khám chữa bệnh đều không khỏi. Đông Tây y tôi đi hết, cuối cùng gặp một cái người bác sĩ, thì cái người bác sĩ này có nói với tôi là:

- Chỉ có cách là không dùng phấn sáp nữa.

Thế là tịt, thế là mình không nghe lời thì đã có chương duyên thì cũng là tăng thượng duyên cho mình. Cấm không cho dùng nữa. Từ đấy trở đi tịt.

Nếu mà không có như thế, tôi vẫn còn cứ tự say mê với mình. Các bạn có nhớ cái câu chuyện người vợ của một cái nhà buôn không ạ? Cô ấy rất đẹp và cũng suốt ngày cô ấy đấy gọi là gọi soi gương, rồi phấn sáp tĩa tốt sắc đẹp cho mình.

Thế một lần chồng đi buôn ở ngoài khơi thì đưa vợ đi cùng, thì không ngờ là cái lần ấy là bão nó đánh, thì cái con thuyền là bị nhấn chìm xuống biển khơi, cô vợ chết. Cái thân xác ấy được đánh dạt lên bờ biển.

Khi Ngài Mục Kiền Liên dẫn vị gọi là Thi Lợi Bí Đề - Hơn 100 tuổi mới đi tu, lúc đầu nản quá định bỏ, thì Ngài Mục Kiền Liên mới dẫn đến mục sở thị một số những cái hoàn cảnh.

Thì đi đến cái bờ biển ấy thì thấy có một cái bộ xương như thế này, thì có một cái con bọ nó cứ rúc rĩa từ mũi mắt, từ hốc mắt ra. Thì lúc đấy Ngài Mục Kiền Liên mới nói là đây chính là cái thân xác của người vợ xinh đẹp của vị lái buôn kia. Vì bà ta quá tham cái sắc đẹp đấy mà cuối cùng khi chết thành con dòi ấy là nó cứ ngấm ngứa cái mặt mình mà, là nó cứ rúc rĩa vào đấy. Nghe đấy hã là một.

Thứ hai là đến khi nghe pháp của Hòa Thượng Thích Thiền Tâm, thì có nói đến là, có một vị tỳ kheo ni đã từng tụng Kinh Pháp Hoa lâu lâu. Thế nhưng mà cuối cùng vẫn không bỏ được cái niệm say mê cái sắc đẹp của mình, thì kiếp sau thành gì ạ? Các bạn nhớ không? Thành kỹ nữ, đấy ạ. Thế tôi hãi quá.

Ở đây rất nhiều bạn nữ, tôi vẫn muốn là làm sao để cho các bạn có thể cảm nhận được rằng: Cuộc đời ta đến đây sự thực là quán trọ. Khi bạn đến một cái quán trọ, hay một cái khách sạn, bạn lại cứ ra sức để coi như dọn dẹp, bày biện, lau chùi cái khách sạn đấy để làm gì? Vì trước sau bạn cũng đi cơ mà.

Cũng vậy, đối với cái thân xác này của các bạn cũng vậy. Nếu bạn quyết tâm liễu sinh tử, thoát luân hồi, và mấy cái tấm gương tôi vừa nói, thì nên vừa phải.

Đương nhiên tôi cũng không bao giờ cấm, là bởi vì có bạn thì vợ ngộ đạo, nhưng chồng không ngộ đạo, chồng vẫn thích khoe vợ đẹp cơ mà. Nhưng mà bạn phải luôn luôn nhớ đến điều này, tự kiểm chế mình và rồi đẩy hóa độ cho chồng con.

Đến khi học đến Vô Lượng Thọ của Hòa Thượng giảng thì mới biết rằng là 16 vị Bồ Tát mà đến trong Pháp hội Vô Lượng Thọ có một vị là gì ạ? Quang Anh Bồ Tát. “Quang” là ánh sáng đấy. Bạn tu thế nào thì tu, cái vẻ mặt của bạn nó phải tỏa ra hào quang, chứ không phải dùng phấn sáp. Cho nên Hòa Thượng bảo khi đài truyền hình mời lên giảng thì có nói là: “Bôi phấn sáp vào một chút”, Hòa Thượng bảo:

- Không, nếu không thì tôi không giảng nữa.

Và đúng là tôi sang bên Hồng Kông tôi thấy ngài 90 tuổi mà cái nước da thì phải nói là, đến cả người mẫu diễn viên điện ảnh chẳng thấy có ai có cái nước da bên ngoài mà đẹp như thế.

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Có một em nhỏ đi ra ngoài với cha mẹ, mẹ của nó trang điểm rất đẹp. Đứa con trai nói với mẹ rằng:

- Thê thiếp thiết kỵ điểm trang (có nghĩa là: Thê thiếp cảm ham trang sức).

Vì đứa nhỏ này cũng được học Đệ Tử Quy, cũng được học Châu Tử Gia Trị Cách Ngôn, bởi nó vừa học thuộc Châu Tử Gia Trị Cách Ngôn. Hai vợ chồng nhìn nhau mà cười. Người mẹ cảm thấy con mình hiểu được đạo lý, nên cô ta tự đi làm cho son phấn nhạt đi. Vì vậy không nên làm tăng trưởng các tác phong xa hoa của con cái.

Thứ ba là “Dâm” thường đắm vào thú vui nào đó.

Quan điểm của một số người thế gian cho “Dâm” là nữ sắc. Kỳ thật không chỉ nữ sắc mới là dâm. Chữ “Dâm” này là nói con người đắm vào những dục vọng nào đó mà không thể nào ra khỏi được.

Một là: Cần hạn chế trẻ nhỏ với những thứ, thú vui chơi:

Ví dụ trẻ nhỏ bây giờ chơi điện tử, lên internet, nó chơi bao lâu? Mấy tiếng đồng hồ, chơi nhiều rất hại trí. Cho nên những thú vui chơi chúng ta cũng nên có hạn chế với trẻ nhỏ.

[Thường cho nó, ừ con được điểm tốt, đồng ý cho con chơi Internet hoặc là chơi cái trò chơi game này. Phải kiểm soát cả cái trò đấy, và phải có một cái giờ nhất định, chứ không phải toàn những cái trò gọi là bạo lực, rồi bắn giết nhau, không được, bạn phải kiểm soát. Ví dụ Chu Bi rất thích cái gọi là cái chương trình siêu trí tuệ - Ok, cho vào nhưng mà phải kiểm soát.]

Hai là: Hướng trẻ vào niềm vui cầu học vấn.

Kỳ thật khi một người thật sự cảm nhận được niềm vui của sự cầu học vấn, khi họ thật sự cảm nhận được sứ mệnh trên thân họ, thì họ sẽ không mất quá nhiều thời gian hao ở những việc không liên quan gì đến cuộc đời mình.

[Tăng Tử viết: “Sĩ bất khả dĩ bất hoảng nghị. Nhậm trọng nhi đạo viễn. Nhân dĩ vi kỷ nhậm, bất diệc trọng hồ? Tử nhi hậu dĩ bất diệc viễn hồ?”.

Có nghĩa là: «Tăng Tử nói: Kẻ sĩ không thể thiếu lý tưởng lớn lao và ý chí kiên cường, bởi vì họ phải gánh trách nhiệm thì nặng mà đường thì xa.

Lấy “Điều nhân” làm gánh, (Điều nhân là giáo dục con người) chẳng phải là nặng sao? Đến chết mới được ngừng nghỉ, chẳng xa là gì?

Cho nên các bạn đã cùng làm với tôi nhiều hôm 12 giờ đêm chưa đi ngủ. Tôi giục các bạn đi ngủ nhưng bản thân tôi vẫn chưa đi ngủ. Vì đã cảm nhận thấy sứ mệnh ở trên thân mình rồi. Thì họ sẽ không mất quá nhiều thời gian hao ở những sự việc không liên quan với cuộc đời của mình. Làm gì thì làm phải lợi ích cho người. Nói gì thì nói cũng phải lợi ích cho người. Không có thời gian để mà bàn những chuyện vô bổ.

Tăng Quốc Phiên ông là một vị tiến sĩ triều Đạo Quang, nhà Thanh. Ông giữ chức vụ Thị lang của các bộ Binh, Lễ, Lại, Hình, đồng thời ông còn là một nhà Nho lỗi lạc. Ông thường giáo huấn các con về ba đặc điểm để biết một gia đình có hưng thịnh hay không. Ngoài 2 việc đầu là xem con cháu họ có ngủ dậy muộn không và có chăm chỉ làm việc nhà hay không, thì đặc điểm thứ 3 chính là nhìn xem con cháu có thường đọc sách kinh điển của các bậc cao nhân thánh hiền hay không?

Tăng Quốc Phiên cũng nhấn mạnh tầm quan trọng của việc đọc sách. Ông cho rằng, chỉ có đọc sách mới có thể trực tiếp cải biến được khí chất, phong cách, tính tình của con người. (Bạn lưu ý đoạn này ạ) Trong sách của Tăng Quốc Phiên có đoạn viết: “Nhân chi khí chất, do vu thiên sinh, bốn nan cải biến, duy độc thư tắc khả biến hóa khí chất”. Đoạn này có ý nói rằng là: Khí chất của con người là sinh ra là đã có, vốn là điều khó cải biến được, nhưng đọc sách lại có thể cải biến được ạ.

[Đây chính là câu mà cổ nhân xưa cũng nói “Giang san dị cải, bản tính nan di, có nghĩa là núi sông còn có thể dời đổi, nhưng mà bản tính thì rất khó rời. Nhưng đọc sách lại có thể cải biến được khí chất của con người]

Khi dạy con đọc sách, Tăng Quốc Phiên nhấn mạnh ba điểm chủ yếu như sau:

Thứ nhất là phải đọc sách kinh điển (hay đây chính là sách của Thánh hiền đấy ạ)

Người con trai lớn của ông là Tăng Kỳ Trạch ngay từ nhỏ đã đọc hai cuốn sách là “Thập tam kinh” và “Nhị thập tam sử”. Đây cũng là hai cuốn sách chính, Tăng Quốc Phiên lấy làm gốc để dạy con.

(Thập tam kinh là bộ mười ba tác phẩm kinh điển được Nho học đề cao. Ngũ Kinh. Luận Ngữ và Hiếu Kinh thành bảy tác phẩm, gọi là Thất kinh. Sau đó, Lễ Kinh lại được tách thành ba tác phẩm về Lễ riêng biệt và Kinh Xuân Thu cũng được tách thành ba tác phẩm Xuân Thu riêng, thì thành mười ba, gọi là thập tam kinh.

“Nhị thập tam sử” là tên gọi chung của 23 bộ sử do các triều đại khác nhau của Trung Hoa biên soạn. Xưa nay, 23 bộ sử này được xem là sử thư chính thống của các triều đại, nên còn được gọi là “Chính sử”. Trong quá trình biên soạn “Tứ khố toàn thư” các tác giả lại sao lục từ “Vĩnh Lạc đại điển” ra bộ “Cựu Ngũ Đại sử” và được Hoàng đế Càn Long khâm định, xếp vào thành “Chính sử”, tổng hợp 24 bộ sử này được gọi là “Khâm định nhị thập tứ sử” gọi là 24 bộ sử có bút tích công nhận của Hoàng đế. (Trích: Lai lịch 24 bộ chính sử của Trung Hoa cổ đại – Tác giả An Hòa)

Chúng ta tiếp tục:

Theo quan điểm của Tăng Quốc Phiên thì những tác phẩm kinh điển này đã trải qua và được khảo nghiệm bởi lịch sử. Sở dĩ chúng được xưng là các tác phẩm kinh điển bởi trong đó hàm chứa trí tuệ, và tư tưởng. Hơn nữa những tư tưởng và trí tuệ này cũng được kiểm nghiệm bởi thực tế. Đây là những điều đáng giá nhất để người đời sau học tập và lĩnh hội.

Những điều thuộc về tri thức thì sẽ thuận theo thời gian mà không ngừng đổi mới. [Tức là thay đổi theo gian đầy ạ]

Nhưng những gì thuộc về tư tưởng và trí tuệ thì càng trải qua thời gian sẽ càng lắng đọng và càng có các giá trị học tập [Đây chính gọi là siêu việt thời không ạ]. Cho nên, con đường lớn nhất, tốt nhất để lĩnh hội được trí tuệ của các bậc hiền nhân là đọc sách thánh hiền chính là tác phẩm kinh điển.

Sách thánh hiền nhất định phải đọc một cách chăm chú, chuyên sâu, bởi vì từ hiệu quả học tập mà nói thì đọc chăm chú sẽ có hiệu quả tốt hơn là đọc lướt qua. Tuy rằng, đọc qua loa cũng có thể thu được những kiến thức bề mặt và đọc được nhiều nhưng lại cũng sẽ quên nhiều [và chúng ta thì phần lớn đều là ở dạng đọc qua loa cả]. Đọc một cách chăm chú thì không giống như vậy, nó sẽ ngấm dần dần và ăn sâu vào tâm trí người đọc.

Thứ hai là chưa đọc xong cuốn thứ nhất thì không cần vội đọc sang cuốn thứ hai

Rất nhiều người mắc phải tật xấu này. Người ta thường đang đọc cuốn sách này lại giở cuốn khác để đọc, như vậy cuối cùng, một cuốn cũng đọc không xong, một quyển cũng chưa đọc được thông, được thấu.

Thứ ba là phải bồi dưỡng sở thích và mục tiêu đọc sách cho con

Người con trai thứ nhất của ông là Tăng Kỷ Trạch không thích các khoa thi cử, không thích những điều rập khuôn và văn bát cổ, nhưng lại đặc biệt yêu thích ngôn ngữ và xã hội học của phương Tây.

Tăng Quốc Phiên biết sở thích của con, liền khích lệ con tìm đọc sách theo sở thích của mình.

Hơn nữa, điều khó nhất và cũng đáng quý nhất chính là, những điều mà con trai thấy hứng thú đều là những điều phương Tây, mà Tăng Quốc Phiên lại không giỏi về những điều này, nhưng ông cũng đã cố gắng tìm hiểu. Về sau này, Tăng Kỷ Trạch viết hai cuốn sách nổi tiếng là “Tây học thuật lược tự thuyết” và “Kỳ hà nguyên bản”, đều do Tăng Quốc Phiên phê duyệt trước khi xuất bản.

Đối với người con trai thứ hai là Tăng Kỷ Hồng, ông cũng áp dụng phương pháp khích lệ này. Biết được con trai có hứng thú với toán học, ông đã cố vũ, khích lệ con nghiên cứu toán học.

[Bạn thấy không ạ, nền tảng cho con là phải đọc sách kinh điển rồi, ngay từ nhỏ. Đây chính là tiên dạy lễ, khi chúng đã có nền tảng chúng có thể đọc sách theo sở thích của chúng, đương nhiên là có sự kiểm soát của ông. Cho nên Tăng Kỷ Trạch xuất bản 2 cuốn sách đều phải là ông đều phê duyệt trước. Đây chính là hậu học văn.

Chúng ta tiếp tục ạ]:

Điều đáng quý chính là, sau khi Tăng Kỷ Hồng kết hôn, vợ của Tăng Kỷ Hồng là Quách Quân cũng ham đọc sách. Thời ấy phụ nữ mà ham đọc sách là điều hiếm có, nên Tăng Quốc Phiên thuận theo cái việc dạy bảo con trai, cũng thuận tiện để giáo dục con dâu nghiên cứu, và đọc sách.

Khác với sở thích toán học của chồng, Quách Quân chỉ có hứng thú với văn học và sử học – đây là phương diện mà Tăng Quốc Phiên vô cùng thông giỏi. Cho nên, dưới sự chỉ dẫn của Tăng Quốc Phiên, con dâu ông đọc rất nhiều sách kinh điển và cuối cùng cũng trở thành một người phụ nữ tài danh trong lịch sử. (Tác giả An Hòa)

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Cho nên hướng trẻ vào niềm vui chân thật cầu học vấn. Chúng ta cứ liên tục bảo họ không được làm điều này, không được làm điều kia, không bằng quý vị mở rộng tâm lượng của họ, để họ có chí hướng cho cuộc đời của mình. Sau đó quý vị sẽ hướng dẫn họ cùng nhau học tập, nuôi lớn thái độ hiếu học của họ. Điều này rất quan trọng.

[Vâng ạ, thời gian đã hết, bài học của chúng ta tạm dừng ở đây. Ngày mai chúng ta sẽ học đến tập tánh xấu thứ 4 là “Dật” tức là lười nhác.

Chúc bạn:

*Thuộc lòng Đệ Tử Quy
Hành đúng từng câu chữ
Nội hóa tâm cung kính
Là bạn được thân người.*

Xin chào và hẹn gặp lại các bạn vào ngày mai – xin cảm ơn!]
